

Arrest

nr. 168 421 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de gemeente Grimbergen
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Grimbergen van 15 juni 2015, waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging wordt genomen en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen van de eerste verwerende partij en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de eerste verwerende partij en in eigen naam voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2014 diende verzoeker bij de gemeente Grimbergen een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De burgemeester van de gemeente Grimbergen nam op 15 juni 2015 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag niet in overweging wordt genomen (bijlage 15ter).

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"[...] Gelet op artikel 12 bis, §§ 3 of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, § 1, derde lid <1> van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

[...]

heeft zich op 11.12.2014 (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle bewijzen die bedoeld worden in de artikelen 10, §§ 1 tot 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: een bewijs aansluiting ziektekostenverzekering voor de echtgenote en betrokkene zelf werd niet voorgelegd.

[...]."

1.3. Op 9 juni 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene beschikt niet over een geldig visum voor België, noch heeft hij op enige andere wijze het recht verworven om in België te verblijven."

2. Over de rechtspleging

De tweede verwerende partij heeft geen nota ingediend, doch wel een administratief dossier. De eerste verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend. Uiteraard wordt de eerste verwerende partij geacht zich te verdedigen voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. Er dient dan ook niet te worden ingegaan op de vraag ontwikkeld op pagina 4 van de nota van de eerste verwerende partij om haar buiten de zaak te stellen voor wat betreft de vordering die gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker op,

"• La violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH) ;

• La violation des articles 7, 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

- La violation des articles 2 et 3 la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment ;
- la violation du principe de motivation matérielle des actes administratifs, du principe de sécurité juridique, du principe de proportionnalité, du principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles et du principe selon lequel l'administration doit statuer en tenant compte de l'ensemble des éléments de la cause ;".

Verzoeker betoogt als volgt :

"EN CE QUE la partie adverse prend un ordre de quitter le territoire à l'encontre du requérant, fondé sur la circonstance qu'il demeure dans le royaume sans être porteur des documents requis. ;

ALORS QUE la partie adverse a été informée de la vie privée et familiale que mène le requérant sur le territoire belge avec Madame [N.N.] ;

Que cette information a été portée à la connaissance de la partie adverse par la commune elle-même qui a transmis la demande de regroupement familiale à l'office des étrangers ;

Que l'Office des étrangers en avait connaissance au moment de la prise de la décision.

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Que la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de vérifier si sa vie privée et familiale a été prise en compte par la partie adverse lorsqu'elle a adopté cette décision ;

Que la partie adverse contrevient à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 mais également à ses obligations de motivation matérielle et formelle ;

Que, conformément à la jurisprudence constante de la Cour EDH et de votre Conseil, la partie adverse était tenue de prendre en considération les éléments de vie privée et familiale portés à sa connaissance et de procéder à un contrôle de proportionnalité afin de vérifier la compatibilité de la décision querellée à l'article 8 de la CEDH ;

Que le Conseil du contentieux des étrangers, en application de la jurisprudence de la Cour EDH rappelle de manière constante que :

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka /Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. »

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme énonce dans sa jurisprudence relative au droit au respect à la vie privée et familiale tel que consacré par son article:

« Dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. (...) » (CEDH, arrêt 50435/99 du 31 janvier 2006, Affaire Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, §38, 39)

Que, avant de vérifier la compatibilité de la décision querellée avec l'article 8 de la CEDH, il convient de vérifier que le requérant mène bien une vie privée et familiale sur notre territoire ;

Que le requérant a déposé une demande de regroupement familial à partir de la Belgique pour circonstance exceptionnelle avec sa compagne ce qui sous-entend l'existence d'une vie de couple.

Que le couple vit ensemble depuis plusieurs années. Que n'ayant pas été entendu, il n'a pas pu prouver ni détaillé sa vie auprès de sa compagne.

Qu'au vu de ces éléments, la vie privée et familiale du requérant sur le territoire belge doit être tenue pour établie ;

Que la compagne du requérant, étrangère autorisée au séjour, n'est pas en mesure de le suivre dans son pays d'origine dans la mesure où elle travaille en Belgique et ne peut s'absenter pour une durée indéterminée;

Que la vie privée et familiale du requérant ne peut donc que se poursuivre en Belgique ;

Que la partie a violé l'article 8 de la CEDH en ne prenant pas en considération ces éléments pour les mettre en balance avec la décision attaquée alors que si elle l'avait fait, elle aurait pu constater son obligation positive de ne pas éloigner le requérant du territoire dont la vie privée et familiale ne peut se poursuivre qu'en Belgique ;

DE TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé et, entre-temps, suspendu."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

3.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven hoewel artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dit oplegt en dat ze geen afdoende en concrete belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, dit op grond van de elementen waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.4. Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

3.5. Zowel de relatie van een samenwonend koppel van hetzelfde geslacht in een stabiele de facto partnerschap valt onder het begrip “gezinsleven” in de zin van artikel 8 EVRM als de relatie tussen een koppel van een verschillend geslacht in dezelfde situatie (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, §64). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

3.6. Verzoeker heeft met zijn vriendin een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd die op 10 oktober 2013 werd geregistreerd in het bevolkingsregister door de gemeente Grimbergen. Op grond hiervan heeft verzoeker de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ingediend. Dergelijke aanvraag is per definitie een aanvraag die wordt ingediend op grond van gezinshereniging. In deze aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier, werd onder meer het volgende gesteld:

« Un retour forcé au Nigéria constituerait également une violation son droit à une vie privée et familiale tel que consacré par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. En effet, Monsieur vit une relation durable et stable établie avec Madame [B.N.N.] comme vous pouvez le constater à la lecture de la section suivante. Ils sont ensemble depuis 4 ans, et vivent ensemble depuis 3 ans.

L'article 8 de la CEDH implique l'obligation pour les autorités de s'abstenir de porter atteinte à la liberté reconnue aux individus de mener leur vie familiale. Outre le devoir de non-immixtion dans la vie privée et familiale des individus, la Cour EDH, dès l'arrêt Marckx c. Belgique, a déduit du terme « respect » de l'article 8, l'existence d'obligations positives dans le chef des Etats. C'est ainsi que dans son arrêt Sent la Cour EDH a souligné que le droit au respect de la vie familiale implique l'obligation positive pour les Etats de faciliter la réunion de la famille, ce qui peut impliquer l'octroi d'un titre de séjour.

Le Conseil d'Etat a, quant à lui, estimé que toute atteinte à la vie privée et familiale constitue un risque de préjudice grave et difficilement réparable. Outre sa vie familiale avec Madame [B.N.N.], l'intégration de mon client à la société belge mérite également une protection au titre de vie privée. Monsieur [B.], notamment, suit une scolarité en Belgique (pièce 13).

Au regard des éléments de fait qui composent ce cas d'espèce, la Belgique devrait être tenue de permettre à Monsieur [B.] d'introduire sa demande à partir de la Belgique et d'éviter ainsi de violer son droit à la vie privée et familiale en l'éloignant du territoire où il l'exerce.

L'ensemble des éléments ainsi exposés constitue des circonstances exceptionnelles qui justifient pourquoi il n'est pas possible pour mon client de quitter - même temporairement - la Belgique.

6. Conditions propres au regroupement familial

1. Cohabitant légal d'une étrangère autorisée au séjour illimité depuis plus de 12 mois.

Monsieur [B.] et Madame [B.N.N.] ont signé une déclaration de cohabitation légale qui a été enregistrée le 10 octobre 2013 (pièce 3).

Cela fait donc maintenant plus de 1 an que le couple vit légalement ensemble ce qui implique qu'ils entretiennent une relation de partenaire durable et stable dûment établie au sens de l'article 10 de la loi du 15 décembre 1980. Madame [B.N.N.] est titulaire d'un titre de séjour

illimité depuis plusieurs années (pièce 2). Les deux intéressés ont dû prouver, pour que leur déclaration de cohabitation légale soit enregistrée, qu'ils étaient célibataires ce qu'ils ont fait avec succès ».

3.7. Het blijkt niet dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd. Evenmin zijn er gegevens voorhanden waaruit blijkt dat er geen sprake is van hechte en effectief beleefde banden. De Raad neemt derhalve aan dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner.

3.8. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.9. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

3.10. Bijgevolg moet de Raad nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken. De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.11. In de tweede bestreden beslissing is geen belangenafweging terug te vinden in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarbij rekening werd gehouden met de elementen die in dit verband ter kennis stonden van de verwerende partij, dit aan de hand van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Ook in het administratief dossier is geen dergelijke afweging terug te vinden. Het gezins- en familieleven werd niet nader onderzocht en er werd dus geen rekening mee gehouden, hoewel dit een verplichting is die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wanneer de verwerende partij een verwijderingsmaatregel treft.

3.12. Derhalve dient te worden geconcludeerd dat verzoeker kan worden gevolgd in zijn kritiek dat de tweede verwerende partij geen concrete en afdoende belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven hoewel artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dit voorschrijft wanneer zij een verwijderingsmaatregel treft..

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien het eerste middel eveneens is gericht tegen de tweede bestreden beslissing en een eventuele gegrondheid ervan geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van deze beslissing wordt dit middel niet besproken.

3.13. In een derde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker op,

"La violation de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers notamment en ses articles 10, 12bis et 62 ;

- La violation de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, notamment en son article 8;*
- La violation de la Constitution notamment en son article 22 ;*
- La violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment en ses articles 2 et 3;*
- la violation du principe de motivation matérielle des actes administratifs, du principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles et du principe selon lequel l'administration doit statuer en tenant compte de l'ensemble des éléments de la cause ;*
- l'erreur manifeste d'appréciation."*

Verzoeker betoogt als volgt:

"EN CE QUE la deuxième partie adverse prend une décision de refus de prise en considération au motif que le requérant ne dépose pas la preuve d'assurabilité auprès de la mutuelle.

ALORS QUE le requérant a expliqué dans le cadre de sa demande que : "Monsieur [B.] ira s'affilier à une mutuelle dès qu'il sera en possession d'une attestation d'immatriculation. Il vous produira alors dans les délais les plus brefs une attestation d'affiliation en bonne et due forme. Il ne peut malheureusement pas produire une attestation de la mutuelle de sa compagne confirmant la possibilité de l'affilier en tant que membre à charge parce que ce n'est pas prévu dans le cas de la cohabitation légale."

Que la partie adverse n'a absolument pas tenu compte des explications fournies par le requérant de sorte qu'elle viole son obligation de motivation formelle. Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ; Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008 ; RG : A.179.818/29.933) ; Qu'une règle « impose à l'administration d'avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision » (CE, arrêt n° 19.218 du 27 octobre 1978, Schmitz ; M. Leroy, Contentieux administratif, 3ème édition, Bruxelles, Bruylant, 2004, p. 445) ; Que la partie adverse s'est limitée à déclarer qu'il ne fournit pas l'attestation d'assurabilité sans tenir compte des motifs invoqués par le requérant de sorte que cette motivation peut s'appliquer dans tous les dossiers similaires ; Que la décision attaquée n'est donc pas légalement motivée ;".

3.14. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 EVRM. Verzoeker verzuimt immer uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepalingen geschonden werden door de eerste bestreden beslissing.

3.15. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de eerste verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en evenmin heeft gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing aangaande het feit dat hij in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag erop gewezen had dat hij zich ging aansluiten bij een ziekenkas van zodra hij in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie en dat hij geen attest kon voorleggen van de ziekenkas van zijn partner waarin wordt bevestigd dat hij zich hierbij kan aansluiten als lid ten laste van zijn partner omdat het niet is voorzien in het geval van wettelijke samenwoning.

3.16. De Raad ziet niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek. Immers stelt de eerste bestreden beslissing niet alleen vast dat verzoeker niet is aangesloten bij een ziektekostenverzekering maar ook zijn echtgenote niet.

Artikel 10, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de

familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

Hieruit blijkt dat de partner die vervoegd wordt door de in artikel 10, §1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, zijnde de partner van verzoeker, dient te beschikken over een ziektekostenverzekering die ook zijn eigen kosten dekt. In casu werd daarvan geen bewijs overgemaakt. Deze vaststelling volstaat op zich reeds om de eerste bestreden beslissing te schragen. Het feit dat de eerste bestreden beslissing een materiële vergissing bevat omdat ze verwijst naar de ziektekostenverzekering voor "*de echtgenote*" in plaats van "*de partner*" doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn kritiek dat de eerste verwerende partij niet heeft geantwoord op argumenten van verzoeker in zijn verblijfsaanvraag die de aansluiting bij een ziektekostenverzekering van hemzelf betreffen. Dat de aansluiting van verzoekers partner zelf bij een ziekenkas een hiaat vormde beseft verzoeker blijkbaar zelf aangezien uit een aanvulling van het dossier door de eerste verwerende partij blijkt dat verzoeker op 23 maart 2016 een nieuwe aanvraag heeft ingediend op grond van de artikelen 10 en 12 bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarbij ditmaal het bewijs werd gevoegd dat verzoekers partner zelf is aangesloten bij een ziekenkas.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover ze gericht zijn tegen de beslissing van de burgemeester van de gemeente Grimbergen van 15 juni 2015 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging wordt genomen .

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA